

Глава 1

Изпуснах ферибота за малко.

Бях уплашена. И нервна. И объркана от усещането, че изобщо не съм си на мястото сред тълпата от млади хора, спуснали се към кораба, на път за Ню Йорк.

Не просто Ню Йорк, а големият Ню Йорк в навечерието на Нова година.

Дори само от мисълта за това ми се изпотяваха ръцете и краката ми изтръпваха така, както ставаше едно време, когато се качвах на Емпайър Стейт Билдинг и се опитвах да погледна надолу. По безсмъртните думи на дъщеря ми Даяна, чак кожата на лактите ми ме болеше от страх.

Щях да обърна колата назад, към безопасността на къщата ми в предградията – *и без това спускането на топката се вижда по-добре по телевизията!** – само че не можех да оставя Маги да ме чака и да зъзне от студ в центъра на Манхатън. Маги, най-старата ми и все още най-близка приятелка, не вярваше в мобилните телефони. Освен това не вярваше и в компютрите, колите или оставането в Ню Джърси за Нова година, нито пък, като стана дума, изобщо в живеенето в Ню Джърси. Маги, която се разкри като лесбийка пред своите свръхрелигиозни родители католици на шестнайсет години и изкарваше прехраната си като художник, не вярваше и в правенето на нещата по лесния начин. И затова не можех да отложам излизането ни и нямаше какво да направя, освен да продължа да вървя към евентуалната си гибел.

Поне бях първа на опашката за следващия ферибот. Тази вечер бе ужасно студено, но аз стоях упорито на мястото

---

* Става дума за спускането на кристалната топка на Таймс скуеър, с което се бележи началото на Новата година. Ритуалът е започнал още през 1907 г. – *Б. пр.*

си, държах се за преградата и пазех някой да не ме изпревари. Тези младоци от предградията, които се мотаеха наоколо, бяха специализирани в предреждането на опашки още от детската градина.

И после се случи нещо странно. Колкото по-дълго стоях там, пазейки територията си, толкова повече исках да отида в града – не само заради Маги, а заради мен самата. Вглеждах се през тъмната вода към светлините на Манхатън, блещукащи на другия бряг, и вече ми се струваше, че Маги е права и отиването в Ню Йорк за Нова година е точно това, от което се нуждаех. *Размърдай се*, каза тя. *Направи нещо, което никога досега не си правила*. Нима това, че винаги правех нещата по един и същи начин – внимателно, обмислено, безопасно, не беше причината да се озова в тази каша, в която се намирах сега? Да, това беше и никой не искаше промяната повече от мен самата.

И когато вдигнаха бариерата за ферибота, аз се впуснах стремително в атака. Бях решена да бъда първа на стълбата, да изпреваря всички и да застана най-отпред на палубата, откъдето щях да имам най-хубавата гледка към града. Чувах как краката на останалите трополяха зад мен, но аз бях наистина първа и най-отпред на палубата, стиснала металното перило, дишайки тежко, докато се опитвах да възстановя нормалния ритъм на сърцето си. Двигателят на ферибота изръмжа, събуждайки се за живот, миризмата на дизел се понесе над соления мирис на пристанището, но аз продължавах да вдишвам въздуха с пълни гърди, докато се отделяхме от брега. Ето ме, помислих си: жива и продължаваща напред, към нощ, в която може да се случи всичко.

И едва тогава забелязах, че единствено аз стоя отвън. Всички други се бяха наблъскали в остъклената кабина и дъхът им замъгляваше прозорците. Очевидно само аз не се боях от малко студ, малко вятър или малко ледени пръски – добре де, много ледени пръски, докато корабът пореше вълните като механичен бик. Струваше си, стига да не политнех напред в мастилените води, заради невероятния изглед към блестящата зелена Статуя на свободата и блещукащите небостъргачи зад нея.

Докато стисках още по-силно перилото, поздравявайки се за изумителната си смелост, корабът забави ход и изглежда се канеше да остане тук, в средата на пристанището, с шумно боботещ двигател. Тъкмо когато започвах да се чудя дали ще потънем, или ще се понесем към открито море, фериботът тръгна назад. Назад, а после направи завои. Връщахме се в Ню Джърси? Може би капитанът имаше същото лошо предчувствие за Манхатън в навечерието на Нова година, каквото бях имала и аз по-рано.

Но не. След като се обърна, корабът потегли отново към града. И само аз останах там, загледана не във величествената гледка на Манхатън, а в големия часовник и порутеното пристанище на Хоубоукън и в мрачния Ню Джърси на заден фон. Обърнах се назад като обезумяла и погледнах през рамо към светлата, топла кабина, в която хората сега гледаха към Ню Йорк и която бе толкова претърпкана, че нямаше никакъв шанс да се напъхам вътре. Бях изоставена навън, в студа, с лице към Ню Джърси. Сама. Историята на живота ми.

Половин час по-късно се препъвах по улиците на Сохо, хваната под ръка с Маги, и проклинах суетата си, която ме бе накарала да обуя обувки с високи токове. Представях си как събувам от краката на Маги ботите ѝ с връзки, които изглеждаха ужасно удобни. Маги вървеше до мен, като се стараеше да не бърза, облечена в дънки, стигащи точно до ботите, с палто до земята, огромно като спален чувал, и ловджийска шапка на леопардови шарки, тип ушанка, вързана с кадифени връзки под брадичката ѝ.

– Стигнахме ли вече? – попитах аз. Пръстите вече ужасно ме боляха.

– Ела – каза тя и ме придърпа встрани от оживения тротоар на Западен Бродуей към тъмна, пуста част от улицата. – Оттук ще бъде по-бързо.

Спрях и погледнах притеснено празната уличка.

– Ще ни изнасят.

– Не бъди такава пъзла – изсмя се тя и ме задърпа напред.

Лесно ѝ е да го каже. Маги се премести в Долен Ийст Сайд на осемнайсет, когато в ресторантите „Ратнърс“ все още предлагаша блини и наркоманите се събираха под стълбището ѝ.

Сега тя притежаваше цялата сграда, най-горният етаж бе превърнат в студио, където живееше и създаваше скулптурите си: внушителни подскачащи и въртящи се жени от тел и тюл. Всички тези години живот в Ню Йорк, основно сама, я бяха направили корава, докато аз все още бях плахото мамче от предградията, защитена от парите на съпруга си – или по-скоро трябва да кажа, от бившите пари на бъдещия ми бивш съпруг.

Ушите ми бучаха, докато Маги ме влачеше по тъмната улица. Ускореният ми пулс се забави съвсем леко, когато се загледах в единствения лъч светлина на цялата пресечка, който по някаква странна причина бе розов. Когато стигнахме до магазина, откъдето струеше светлината, видяхме причината: на прозореца имаше ярка неонова розова табела, на която пишеше „Мадам Аврора“. Сиянието бе допълнително усилено от розова завеса и оранжеви наниз с мъниста, които покриваха прозореца, но все пак пропускаха светлината от вътрешността на магазина навън. Зад мънистата се виждаше и някаква жена, която можеше да бъде единствено самата мадам Аврора – със златен тюрбан, увенчаващ сивата ѝ коса, и димящо цигаре, подаващо се от ъгълчето на устата ѝ. Внезапно тя погледна право към нас и ни подкани да влезем. На прозореца имаше залепен лист с надпис: „Новогодишни пожелания, 25 долара“.

– Хайде да влезем – казах на Маги. Винаги съм си падала по онези истории със силата на желанията и по различни видове гадания, така че съчетанието от двете бе просто неустойимо. Освен това исках да се скрия поне за малко от студа и да отпусна краката си.

Маги направи гримаса, запазената ѝ марка – „Сигурно си се побъркала“.

– Хайде – повторих аз. – Ще бъде забавно.

– Да ядеш великолепно ястие, е забавно – каза тя. – Да целуваш някого, по когото си падаш, е забавно. Да прахосаш пари по някоя глупава гадателка, не е.

– О, нека влезем – замънках аз, както правех винаги когато исках да ѝ прочета някой особено точен хороскоп или да ѝ предложи да си пожелае нещо с мен при вида на падаща звезда. – Ти бе тази, която ми каза, че трябва да рискувам повече.

Маги се поколеба достатъчно дълго, за да се почувства уверена и да тръгна пред нея, отваряйки вратата на мадам Аврора. Така тя нямаше друг избор, освен да ме последва.

В стаята бе горещо и задимено. Размахах ръце пред лицето си, за да покажа на мадам Аврора, че е доста неприятно, но това сякаш я предизвика да дръпне още по-дълбоко от цигарето си и после да издиша дима право в лицето ми.

Погледнах смаяно към Маги, но тя само сви рамене и не отвърна на погледа ми. Аз я бях домъкнала тук; тя нямаше да ни измъкне.

– Е, скъпа – каза Мадам, като най-накрая извади цигарето от устата си. – Какво е желанието ти?

Какво е *желанието ми*? Не очаквах да ми зададе големия въпрос направо от вратата, просто така. Очаквах да има някакъв увод, поне да погледне дланта ми, да размеси малко таро карти, такива неща...

– Ами... – заекнах аз. – Само на едно ли имам право?

Мадам Аврора сви рамене.

– Можеш да имаш колкото си искаш, по 25 долара всяко.

А всички знаят, че да си намислиш повече желания, не е честно!

Погледнах отново Маги, но тя пак извърна очи. Инатлива жена. Затворих очи и се опитах да се съсредоточа.

Какво е това, което желая най-много от всичко на света? Дъщеря ми Даяна да се върне от Африка? Определено го исках, но тя така или иначе щеше да се върне този месец, така че щях да си пропиля желанието.

Да си намеря работа? Разбира се. Бях толкова решена да се издържам сама, след като съпругът ми ме напусна, че размених дългосрочната издръжка, която ми предлагаше адвокатът, за правото на собственост върху къщата. После прекарах половин година, унижавайки се по интервюта в издателства. Изглежда никой не искаше да наеме четирийсет и четири годишна жена, която бе работила точно четири месеца, преди да се преквалифицира в майка на пълен работен ден. Опитах се да им кажа, че през последните двайсет години бях изчала всичко, което ми попаднеше в ръцете, и знаех по-добре от всеки друг какво биха искали да четат жените от средната класа в своите читателски клу-

бове; жени точно като мен, майки от предградията, които бяха основният купувач на пазара.

Но никой не се интересуваше от моя опит в литературните тенденции. Те виждаха само домакиня на средна възраст с древна магистърска степен по английска литература и автобиография, изпълнена с „работи“ като съорганизатор на книжния панаир в основното училище на детето си. Не бях квалифицирана за редакторска позиция и макар винаги да казвах, че ще бъда доволна да започна и като асистент, не ме възприемаха като подходяща за такава начална длъжност. Никой не го казваше открито, но ме смятаха за прекалено стара.

– Искат ми се да съм по-млада – казах аз.

По израженията на лицата и на мадам Аврора, и на Маги осъзнах, че явно го бях произнесла на глас.

Мадам избухна в смях.

– Защо искаш да си по-млада? – попита тя. – Цялото това треперене, *за кого ще се омъжа, какво ще правя с живота си...* дрън-дрън... Това е за глупачките!

Маги я подкрепи.

– Казваш, че искаш отново да се върнеш към онова колебание и несигурност? Сега, когато най-накрая имаш възможност да започнеш да живееш истински?

Не можех да повярвам, че се бяха съюзили срещу мен.

– Не... но просто, ако бях по-млада, можех да направя някои неща по-различно – опитах се да обясня. – Да помисля какво всъщност искам, да се отнеса по-сериозно към кариерата си...

Но Маги вече клатеше глава.

– Ти си тази, която си, Алис – каза тя. – Познавам те от шестгодишна и още тогава винаги поставяше интересите на другите над своите. Преди да излезеш да играеш, се грижеше плюшените ти играчки да са подредени така, че да им е удобно. Когато беше в гимназията и всички се стараеха да изглеждат готини, ти бе тази, която се предложи като доброволка да буташ момичето в инвалидна количка из училище. И след като роди Даяна, тя беше винаги на първо място за теб.

Трябваше да призная, че бе права. Може и да бях напуснала работата си в „Джентилити Прес“, защото се налагаше, когато започнах да кървя и за малко не загубих бебето.

Но след като Даяна се роди, останах у дома, защото исках. А после, когато тя порасна, все си казвах, че не мога да се върна на работа, защото може би точно в тази година отново ще забременея, но истината бе, че Даяна бе всичко, от което се нуждаех в живота си.

И сега исках да върна това време? Да можех отново да съм млада, но когато Даяна се роди, да я пратя на детска градина, да стана работеща майка... или пък исках Даяна изобщо да не се беше раждала?

От самата мисъл за това по гръбнака ми преминаха ужасяващи тръпки, сякаш дори сянката на тази идея можеше да заличи дъщеря ми, моето майчинство – най-важното нещо в живота ми. Никога не бих поискала това, никога не бих искала дори един миг от живота ми с нея да го няма.

Но все пак... аз? Това, че бях посветила всички тези години на детето си, беше ли причина да не искам да имам и собствен живот? Само за мен?

Истинската причина да ми се иска да съм била различна тогава беше, че исках да съм различна сега: по-уверена, по-дръзка, способна да сграбча света за гърлото и да го накарам да ми се подчини.

– Е, какво да бъде? – попита мадам Аврора.

– Искам да съм по-смела – отговорих аз. – А и ако е възможно, ако можеш... да направиш нещо за целулита ми...

Маги завъртя възмутено очи и скочи на крака.

– Това е нелепо – каза тя, като ме задърпа за ръката. – Хайде, Алис. Тръгваме си.

– Но аз не съм получила желанието си – запротестирах аз.

– И аз не съм получила парите си – каза мадам Аврора.

– Много лошо – отвърна Маги, – защото си тръгваме.

Сега Маги вървеше много бързо. Опитах се да я накарам да забави, но вместо да ме чуе, тя продължи напред, като очакваше да я следвам. Най-накрая спрях и не помръднах, така че бе принудена да се върне и да ме заговори.

– Дай ми ботушите си – казах аз.

Тя ме погледна смяяно.

– Ако очакваш да вървя толкова дълго и толкова бързо, трябва да си разменим обувките.